

rigtige og nødvendige, men som enten allerede eksisterer, eller som er på vej.

Nu er det godt nok ved at være længe siden, vi behandlede det sidste beslutningsforslag under det forrige dagsordenspunkt, men også der hjalp SF jo i bemærkningerne til at forklare, hvorfor det ikke var nødvendigt at støtte forslaget, og det gør SF også i det her beslutningsforslag, nemlig ved til sidst meget rigtigt at forklare, at socialministeren har iværksat en afdækning af børns individuelle klagemuligheder og børns kendskab til disse klagemuligheder, og at den afdækning vil være færdig her i løbet af ganske, ganske kort tid.

Derfor ønsker vi fra konservativ side et ordentligt beslutningsgrundlag, som vi også er helt sikre på at ministerens afdækning vil give os, for at tage stilling til: Har børn de rigtige klagemuligheder? Har børn det rigtige kendskab til f.eks. disse klagemuligheder.

Derudover kan man få lidt på fornemmelsen, at SF har strikket det her beslutningsforslag sammen, og vi ved også, at det er en genfremstættelse, delvis i hvert fald, før diskussionen om en anbringelsesreform blev sat i gang.

Kl. 15.00

Det er jo sådan, at vi nu vil, ja, faktisk er gået i gang med en reel anbringelsesreform, hvor vi ser på hele området for de allermost udsatte børn, ser på, hvordan vi kan inddrage deres familier, og ser på, hvordan vi kan inddrage dem selv. Faktisk har vi allerede afsat midler til at efteruddanne dem, der skal tage sig af de børn, så de også kan tage sig af de helt små børn. Det er et initiativ, som vi mener er helt rigtigt, og som jo i virkeligheden også er i tråd med ånden i beslutningsforslaget.

Ud over de gode eksempler på inddragelse, som SF nævner, og som allerede eksisterer, nævner SF også noget andet, jeg gerne vil tage fat på, nemlig hvad børn skal have kendskab til i folkeskolen. Her er det jo sådan med det nye folkeskoleforlig, at der på konservativ foranledning er indført deciderede trinmål, så vi nu har en sikkerhed for, at det kendskab til f.eks. demokrati og aktiv indleven i demokratiet, som børnene nu skal have, også er fastlagt i nogle konkrete trinmål, så vi sikrer os, at alle børn får adgang til denne viden, uanset hvor i landet de går i skole.

Med hensyn til klageadgang og inddragelsen i egne sager afventer vi som sagt med spænding det arbejde, som ministeren har sat i gang, og hvis resultater vi forventer at se ganske snart,

for på den måde at få at vide, hvad vi konkret bør tage fat på. Vi glæder os også til arbejdet med en anbringelsesreform, som afgjort er meget nødvendig for at sikre de bedste muligheder for de børn, som er de allermost udsatte børn i vores samfund.

Vi finder det derfor ikke nødvendigt at støtte dette beslutningsforslag, men ser frem til arbejdet med både ministerens afdækning og en decideret anbringelsesreform.

#### **Margrethe Vestager (RV):**

Det Radikale Venstre er meget positivt indstillet over for dette beslutningsforslag, der synes at være det bedste af tidligere SF-forslag, hvis man kan sige det på den måde.

Det at lære at virke som borger i et demokrati er en del af både folkeskoleloven, servicelovens § 8 som mål for daginstitutionen samt demokratiloven, hvor al uddannelse ud over det faglige mål har det mål, at man skal oplæres til demokrati. Jeg synes, det er meget afgørende, og det er vigtige punkter, som SF sætter ind på i forslaget.

Et par ting mere kunne vi have ønsket os, nemlig at man også havde nævnt inddragelsen, som vi f.eks. ser den i undervisningsmiljøloven, hvor det ikke kun er et spørgsmål om rettigheder, men også om en pligt til at deltage i det demokrati, der måtte være på skoler i forskellige sammenhænge. Det er i hvert fald en pligt, der bunder i en moralsk forventning om, at man ikke kun har rettigheder – ret til at klage, ret til at blive hørt og ret til at sige sin mening – men også en pligt til at tage ansvar i takt med, at man som barn bliver større og større og får et stadig større overblik over den verden, man er en del af. Det gælder i hvert fald for det meget store flertal.

Desværre er det jo sådan, at der er et lille mindretal af børn, der har mange pligter – måske alt, alt, alt for mange – fordi de har overtaget de pligter, som de voksne egentlig skulle have over for dem, ligesom de føler et meget stort ansvar over for de voksne, som i virkeligheden skulle være dem, de kunne henvende sig til. Derfor tror vi desværre, at der er et stort behov for Børnetelefonen, og vi tror, der er et behov for, at man organiserer sig på måder, der i hvert fald ligner den måde, man organiserer sig på i Frederiksberg Amt.

Selvfølgelig er det mest hensigtsmæssigt og behageligt at tro, at der er forældre, pædagoger og lærere til rådighed. Desværre viser henvend-